

MYRA SLOT

Alles naar wens

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

Opmaak: Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036439947

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Dutch Venture Publishing
2021 © Myra Slot

Tekstredactie: Famke Prins & Cathinca van Sprundel

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

1

Met klamme handen en wangen rood van de snijdende wind loop ik over het laatste van de vele bruggetjes die Giethoorn rijk is. Een weekendtas met daarin alles wat ik de komende weken nodig heb, hangt over mijn schouder en bungelt tegen mijn rug. Bij iedere stap krijg ik een schop van mijn eigen ingepakte wandelschoenen, die achteraf beter hadden volstaan dan de mooie hoge zwarte laarzen die ik speciaal voor vandaag heb aangeschaft. De hakken tikken vrolijk op het hout; een schrill contrast met hoe ik me voel.

Aan de andere kant van het bruggetje doemt de monumentale woonboerderij van mijn vader op, half verscholen achter de kale takken van struiken en de dikke stammen van een paar stokoude eikenbomen.

Tien jaar heb ik hem niet gezien, beeldbellen niet meegerekend. Toen hij mijn moeder en mij verliet en naar Nederland terugging, was ik kwaad en verbrak ik het contact tussen ons. Hij begreep dat en liet me met rust, hopen dat ik na verloop van tijd milder gestemd zou raken en ook zijn kant van het verhaal wilde horen. En dat wilde ik na een paar jaar ook wel, maar

toen werd mijn moeder ziek en kwam het runnen van Gasthof Gloria voor een groot deel op mijn schouders terecht. Uiteindelijk is het er nooit van gekomen om hem op te zoeken, om allerlei redenen.

Maar nu ben ik hier, met kriebels in mijn buik van de spanning. Zal het ooit weer voelen zoals vroeger? Zal ik met zijn nieuwe vrouw Connie overweg kunnen? Zal het hem lukken al mijn vragen te beantwoorden zonder dat ik in huilen uitbarst? *Scheisse*. Wat als er geen enkel zinnig woord uitkomt?

Ik pep mezelf in gedachten op en sla een kruisje. Ik ben een volwassen vrouw van bijna vijfentwintig met een eigen bedrijf. Ik ben geen tiener meer. Dit kan ik best.

Met een diepe zucht loop ik het grindpaadje op. Er hangt een bel waar je zelf aan moet klingelen, dus dat doe ik dan maar. Ik ben een beetje bang om meteen via de achterdeur naar binnen te gaan, zoals we thuis altijd doen. Daarvoor heb ik mijn vader te lang niet gezien. Bovendien is Connie praktisch een vreemde voor me.

Het geluid lijkt door het hele huis te galmen. Een windvlaag blaast mijn lange vlechten in mijn gezicht en met een rilling zet ik de kraag

van mijn winterjas omhoog. Mijn handen stop ik zo diep mogelijk in mijn zakken. Het is veel te koud voor begin april, zeker in combinatie met dat laagje ijs in mijn maag dat met de seconde lijkt te groeien.

Er klinken voetstappen in de hal. Mijn wild bonzende hart herinnert me er nogmaals aan dat het niet niks is wat ik vandaag doe. Mijn vader en Connie moeten naar Spanje voor de begrafenis van Connies moeder, die al jaren in Marbella woonde. En omdat het niet handig is om hun zesjarige tweeling mee te nemen, zochten ze iemand aan wie ze die twee bengeltjes met een gerust hart konden toevertrouwen. Dat ik Tygo en Jip nog nooit in het echt gezien heb, leek niet uit te maken. En omdat ik nu eenmaal ben wie ik ben en het niet over mijn hart kon verkrijgen om mijn halfbroertje en -zusje de rug toe te keren, zei mijn mond al 'ja' voordat mijn brein besepte waar ik ja tegen zei. Als de nood niet zo hoog was geweest, was ik nooit gegaan, daar ben ik van overtuigd. Dan was ik gewoon doorgegaan met de dagelijkse dingen en had ik stoïcijns volgehouden dat mijn vader geen plek meer had in mijn leven. Mijn kop in het zand steken, zegt *Mutti* altijd. Ook al voelt ze nog altijd bitterheid jegens hem; ze wil niet

dat ik hem niet meer zie. *‘Er wird immer dein Vater sein,’* zei ze, toen ik haar vertelde over zijn verzoek. Ze heeft natuurlijk gelijk, maar nu de voetstappen dichterbij komen, vraag ik me serieus af of het niet beter is om de struisvogel uit te hangen en zo snel mogelijk terug te rijden naar Irschenberg, mijn veilige thuishaven in Zuid-Duitsland.

Te laat. De deur gaat open. In de deuropening verschijnt een man die ik herken als mijn vader, maar dan een stuk grijzer. Het is net alsof je dat tijdens het beeldbellen niet goed ziet, denk ik bij mezelf. Of hij verdoezelde het door de verlichting aan te passen. Hij heeft kraaienpootjes bij zijn slapen en hij lijkt een stuk slanker dan toen hij nog met mijn moeder was. Maar zijn blauwe ogen sprankelen net als vroeger.

Hij glimlacht naar me en dan grijpt het me plotseling bij mijn strot. Het liefste wil ik me in zijn armen storten en de afgelopen tien jaar vergeten. Ik wil dat hij me Barbie noemt en door mijn haar streelt, zoals vroeger.

‘Hallo Vati,’ is echter het enige wat ik eruit krijg, en mijn lichaam komt ook niet in beweging. Ik blijf houterig staan, terwijl de vlechten om mijn gezicht zwiepen door de harde wind.

‘Barbara,’ zegt hij met zijn kenmerkende hese stem. De glimlach is er nog steeds. Zijn ogen glinsteren als hij mijn naam noemt. ‘Je bent er.’

‘Ik ben er,’ herhaal ik.

Een beetje ongemakkelijk staan we tegenover elkaar. Dan gebaart hij naar de hal achter hem. ‘Wil je binnenkomen?’ Ook hij is zenuwachtig, dat zie ik aan zijn trillende vingers.

‘Graag.’

Ik stap over de drempel op de zwart-witgeblokte tegelvloer van de hal en staar naar de kroonluchter aan het plafond, de hagelwitte muren en de grote spiegel met een lijst van sierlijke gouden krullen. De jassen aan de kapstok en de schoenen eronder zijn netjes gerangschikt, alsof iemand vlak voor mijn komst de puntjes op de i heeft gezet.

Mijn vader neemt mijn jas aan en terwijl ik mijn handen warm wrijf, volg ik hem naar de keuken. Er staat een grote houten tafel te midden van antracietkleurige keukenkastjes en een groot zwart fornuis. Het is het soort keuken waar ik van droom, maar die we ons niet kunnen veroorloven.

‘Is Connie er niet?’

Mijn vader schudt zijn hoofd. ‘Het leek me

beter om eerst met z'n tweetjes af te spreken. Ze is aan het varen met de kinderen.' Hij grinnikt. 'Ze kunnen niet wachten om winkeltje met je te spelen. Wil je koffie?'

'Lekker. Met melk en suiker, graag.'

Mijn vader pakt twee kopjes uit een kastje en gaat aan de slag met de ingewikkeld uitzijende koffiemachine waar zo te zien verse koffiebonen in moeten. Al snel vult koffiegeur de keuken en mijn zenuwen verdwijnen een beetje naar de achtergrond. Koffie ruikt naar thuis, naar ontspanning. Een genietmomentje aan het begin van de dag, als er nog niemand wakker is. Zwart goud noem ik het, en dat is het echt.

Mijn vader geeft me mijn koffie aan en gaat zitten, dus doe ik dat ook.

'Heb je een goede reis gehad?' vraagt hij.

'Ja hoor.' Het is weer even stil.

Hij glimlacht. 'Ik ben blij dat je "ja" zei. Ik wist niet hoe we het anders hadden kunnen regelen. Opa Geert en oma Froukje hebben hun eigen leven. Ik wil hen niet opzadelen met twee druktemakers.' Hij zegt het met een liefdevolle blik in zijn ogen, maar dat is niet wat me dwarszit. Wat me dwarszit, is dat ik óók een eigen leven heb – had – en dat hij dat niet lijkt te

beseffen. ‘En de kinderen meenemen is geen optie,’ gaat hij verder. ‘Ik moet er zijn voor Connie. Ze wil haar broer en zus er niet alleen voor laten opdraaien. Ze wil er graag voor hen zijn. En om dat te doen, heeft ze mijn schouder nodig om op uit te huilen. Maar ik wil Tygo en Jip niet achterlaten bij een vreemde.’

‘Ik b n een vreemde voor ze.’

Ze hebben het altijd over je. Over hun grote zus die in Duitsland woont en allerlei spannende dingen in de bergen beleeft. Ze aanbidden je, Barbara. Dat ze je nooit in het echt gezien hebben, betekent niet dat ze niet weten wie je bent. Jij bent net zo goed mijn dochter. Juist daarom leek het me een goed idee om je dit te vragen. Ik had liever gehad dat je om een andere reden hiernaartoe was gegaan, zodat we samen boottochtjes konden maken. Hoe spijtig die begrafenis ook is, het spijt me niet dat je hier bent. En ik hoop dat je nog een tijdje blijft als we weer terug zijn.’

Ik zou me geroerd moeten voelen door die woorden, maar dat is niet zo. Het steekt, omdat hij er nooit voor mijn moeder is geweest toen ze zijn schouder nodig had. Omdat hij meer van Connie houdt en hun kinderen w l ziet opgroeien. Tenminste, voor zo lang als het duurt.

Misschien worden zij als tieners ook wel in de steek gelaten. Wie zal het zeggen?

Meteen heb ik spijt van die giftige gedachten. Mensen kunnen veranderen, dat weet ik best.

Ik kijk om me heen, naar de keuken van mijn dromen en de raamkozijnen die geen enkele lijk verf nodig hebben. Het is een huis waarin ik tot rust zou kunnen komen. Simpelweg omdat die eindeloze to-dolijst hier niet nodig is.

‘Ja,’ zeg ik afwezig. ‘Dat zou fijn zijn.’

Een paar minuten lang zeggen we niets. We drinken koffie en lijken allebei in gedachten verzonken. Ik weet niet wat ik verder nog moet zeggen, en hij blijkbaar ook niet. Neemt hij het me kwalijk dat ik hem te lang heb genegeerd? Is hij teleurgesteld in mij, zoals ik teleurgesteld was in hem toen hij ervandoor ging?

De harde woorden die ik hem voor de voeten smeed toen ik veertien was, moeten nog ergens in zijn geheugen zitten. Ik heb hem destijds zo hard mogelijk geprobeerd te raken. Ik wilde hem net zo erg kwetsen als hij mij en *Mutti* had gekwetst. En nu ben ik doodsbang dat die woorden een barrière zijn geworden waar we niet meer overheen kunnen stappen.

‘Wil je een koekje?’ *Vati* pakt een trommel